

Arrest

nr. 71 075 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U bent een Russisch staatsburger van Kabardijnse origine. U woonde in de stad Nalchik in de Russische deelrepubliek Kabardino-Balkarië. In 2006 huwde u met L. D.(...). In 2010 scheidde u van uw vrouw. Uw ex-vrouw en uw dochter wonen momenteel in de regio Saratov.

In oktober 2005 kreeg u voor het eerst problemen. Op 13 oktober 2005 gebeurde er in Nalchik een grote terroristische aanslag. Uw neven, Z. A.(...) en R. A.(...), die actief waren bij de rebellenbeweging, kwamen bij deze aanslag om het leven. Op 17 oktober 2005 werd u thuis gearresteerd door gemaskerde mannen. U werd meegenomen naar het politiekantoor van Nalchik waar u werd geslagen

en ondervraagd over uw band met uw neven. U ontkende elke betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Op 18 oktober 2005 werd u terug vrijgelaten. Nadien kende u geen problemen meer omwille van uw neven Z.(...) en R.(...).

In oktober 2009 kreeg u opnieuw problemen, deze keer omwille van een andere neef, A. M.(...).

U had een nauwe band met A.(...), die in dezelfde wijk van de stad woonde. U zag hem wekelijks en hij bleef vaak meerdere keren per maand bij u thuis overnachten. In de zomer van 2009 dook A.(...) onder. Hij zou zich bij de rebellen hebben aangesloten. Op 12 oktober 2009 werd u thuis door gemaskerde mannen gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor in Nalchik. Een onderzoeksrechter stelde u vragen over A. M.(...). Na één dag werd u terug vrijgelaten. Een week later verhuisde u samen met uw vrouw naar de regio rond de stad Saratov in Rusland. Op 1 december 2009 werd u in Saratov gearresteerd door de politie. U werd door twee agenten in burger terug naar Nalchik geëscorteerd. U werd opgesloten in het politiekantoor van Nalchik, waar u gedurende enkele dagen werd mishandeld en ondervraagd over uw neef A.(...). Op 5 december 2009 werd u terug vrijgelaten.

Eind december 2009 ontmoette u uw neef K. M.(...), de broer van A.(...). Hij vertelde u dat hij ook was opgepakt door de ordediensten.

Op 14 december 2010 kreeg u telefoon van A.(...). Hij wilde dat u iets voor hem zou doen, maar hij vertelde niet wat. Op 15 december 2010 werd de Mufti van de Republiek Ingoesjetië vermoord. Uw neef werd verdacht als dader. Op 16 december 2010 werd u thuis opgepakt door gemaskerde mannen en naar het politiekantoor gebracht. Een onderzoeksrechter stelde u vragen over uw neef. Hij was ervan op de hoogte dat u twee dagen eerder via de telefoon met A.(...) had gesproken. U moest een uitreisverbod ondertekenen en uw reispaspoort werd ingehouden. Op 17 december 2010 werd u terug vrijgelaten. U besloot vervolgens om onder te duiken.

In de periode van december 2010 tot maart 2011 leefde u ondergedoken bij een vriend. Op 11 maart 2011 vertrok u uit Kabardino-Balkarië en reisde u met de bus van Nalchik naar Moskou. Op 12 maart vertrok u met een minibus vanuit Moskou naar België. De reisbegeleider bezorgde u een vals reispaspoort voorzien van een Frans visum. U reisde onder een valse naam, maar u weet niet meer welke naam dit was. Op 14 maart 2010 kwam u aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan.

In België vernam u dat er verschillende convocaties op uw naam waren verstuurd. U werd tweemaal opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte en uw moeder werd ook opgeroepen als getuige. Uw familie stuurde deze convocaties op per fax.

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker erom zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, daar hij vaststelt “dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”. Verzoeker meent dat hij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en verzoekt derhalve de voorzitter om de verwijzing naar deze vergadering.

2.2. De Raad verwijst naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waarin uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kunnen, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Voorts toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat het vermeende gebrek aan eenheid in de rechtspraak in zijn hoofd zou kunnen leiden tot een schending van artikel 13 van het EVRM. Volledigheidshalve weze benadrukt dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende, omwille van de in de vreemdelingenwet ingebouwde procedurele mechanismen, niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Bijgevolg wordt het verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest dat u in Kabardino-Balkarië zult worden geïnterviewd door de ordediensten omwille van de rebellenactiviteiten van uw neef A. M.(...). Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asiërelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof hechten aan uw bewering dat u de neef van de gezochte rebel A. M.(...) bent. Volgens uw verklaringen is A. M.(...) een neef in de eerste graad. Zijn moeder zou namelijk de zus zijn van uw moeder (CGVS, p. 10). U zei dat u heel vaak contact had met uw neef. U zag hem meerdere malen per week en twee of drie keer per maand bleef hij bij u thuis overnachten (CGVS, p. 15-16). Gezien u dus beweerde dat u een heel nauwe band met A. M.(...) had, is het echter hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat uw verklaringen over deze neef op verschillende punten flagrant in tegenspraak bleken te zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikels in bijlage).

Zo vertelde u een aantal manifest verkeerde dingen over de familie van uw zogenoemde neef. U zei dat A. M.(...) tot 2009 bij zijn ouders woonde. U beweerde dat zijn beide ouders nog leefden. U vertelde dat u uw tante voor het laatst zag in 2010 en dat uw oom voor het laatst ontmoette in 2008 (CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de vader van A. M.(...) reeds tien jaar geleden is overleden. Zijn moeder zou dus al lange tijd weduwe zijn geweest. Vervolgens vertelde u dat A.(...) één jongere broer zou hebben, namelijk K. M.(...) (CGVS, p. 17). Uit de informatie blijkt echter dat A.(...) twee broers had, en dus niet één broer, zoals u beweerde. Daarenboven is K. M.(...) niet de jongere broer van A.(...), zoals u zei, maar wel een oudere broer. Uit de informatie blijkt immers dat A. M.(...) de jongste van de drie zonen van het gezin was. Toen u werd geconfronteerd met deze verschillende flagrante tegenstrijdigheden, antwoordde u dat u de vader van A.(...) – uw oom – niet goed kende en dat u in 2008 misschien een andere persoon met hem had verward. Verder verklaarde u dat u behalve K.(...) geen andere andere broers van A.(...) kende (CGVS, p. 18-19). Het spreekt voor zich deze uitleg niet geloofwaardig is.

Bovendien bleken ook uw verklaringen over de problemen die dit gezin kende niet in overeenstemming met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo vertelde u dat A.(...) in de zomer van 2009 onderdook omdat hij gezocht werd door de autoriteiten (CGVS, p. 16). Uit de informatie blijkt echter dat de moeder van A.(...) verklaarde dat haar zoon zich al in het najaar van 2008 bij de rebellen aansloot. De moeder vertelde dat ze sindsdien geen enkel contact meer had gehad met haar zoon.

Voorts vertelde u dat K. M.(...), de broer van A.(...), ook was opgepakt in december 2009. U zei dat K.(...) u persoonlijk had verteld dat hij toen was gearresteerd. Toen u werd gevraagd wanneer in december 2009 K.(...) precies werd gearresteerd, bleek u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger te kunnen plaatsen in de tijd (CGVS, p. 18). Gezien uw neef u persoonlijk over deze gebeurtenis zou hebben verteld en gezien u zelf ook zou opgepakt zijn in december 2009 is dit niet geloofwaardig.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat K. M.(...) in december 2009 slechts voor 24 uur door de politie werd vastgehouden, en dus niet voor 2 à 3 dagen, zoals u nochtans beweerde (CGVS, p. 19). Vervolgens bleek u er ook niet van op de hoogte te zijn of de moeder van deze jongens ooit iets had ondernomen om de problemen van haar zonen onder de aandacht te brengen. Nochtans blijkt uit objectieve bronnen dat M. M.(...), de moeder van A.(...) en K.(...), naar verschillende mensenrechtenorganisaties was gestapt en zelfs de president van Kabardino-Balkarië had aangesproken om de problemen van haar zonen aan te klagen. Toen u met deze verschillende ernstige onwetendheden en tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon u hier geen enkele aannemelijke verklaring voor bieden (CGVS, p. 19-20). Gezien u verklaarde dat u een nauwe familieband zou hebben met A. M.(...), is het helemaal niet geloofwaardig dat u dergelijke onwetendheid aan de dag zou leggen over uw familieleden en over de problemen die zij zouden gekend hebben.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkel objectief element aanbracht om uw familieband met A. M.(...) of met uw andere ‘neven’ Z.(...) en R. A.(...) aan te tonen. U kon geen enkel bewijs voorleggen om te bewijzen dat deze personen wel degelijk uw neven zouden zijn. Zo zou u bijvoorbeeld (kopieën) van identiteitsdocumenten van uw neven kunnen voorleggen (zoals een paspoort, geboorteakte, ...), als identiteitsdocumenten van uw ooms of tantes, of foto's van u en uw neven samen (of gelijk welk ander stuk) waarmee u uw familiebanden zou kunnen attesteren. Bovendien werd u zowel tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal gewezen op het belang van dergelijke stukken in het kader van uw asiëprocedure (CGVS vragenlijst, p. 1; CGVS, p. 23). Hoewel u dus herhaaldelijk werd gewezen op het belang van dergelijke stukken voor uw asiëprocedure, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen

enkel element hebt aangebracht. Afgezien van het feit dat deze ingesteldheid in deze niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asioldossier, ondermijnt uw houding de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat uw asielrelaas absoluut ongeloofwaardig is. Volgens uw verklaringen zijn al uw problemen immers te wijten aan uw familiebanden met uw neven A. M.(...), Z. A. (...) en R. A.(...). Uw eerste arrestatie in 2005 zou het gevolg geweest zijn van een aanslag gepleegd door Z. (...) en R. A.(...). U kunt echter op geen enkele manier aantonen dat zij uw neven zouden zijn. Uw volgende arrestaties in oktober 2009, december 2009 en december 2010 zouden het gevolg geweest zijn van uw nauwe band met A. M.(...). Gezien uw verklaringen op dit punt ronduit bedrieglijk werden bevonden, kan er ook onmogelijk geloof gehecht worden uw bewering dat u momenteel, omwille van de rebellenactiviteiten van uw beweerde neef, in Kabardino-Balkarië zou worden vervolgd door de ordediensten.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw paspoort attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. De convocaties op uw naam (dd. 14/03/2011 en dd. 22/03/2011) vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de recherchedienst van de MVD van de stad Nalchik. De convocatie op naam van uw moeder (dd. 28/03/2011) vermeldt dat zij in de hoedanigheid van getuige bij dezelfde dienst werd opgeroepen. Deze convocaties vermelden echter niet van welk misdrijf u precies verdacht wordt of in welke zaak uw moeder getuigenissen moest afleggen. Zoals hier eerder uitvoerig werd beargumenteerd, is het niet geloofwaardig dat u omwille van de rebellenactiviteiten van uw neven zou worden vervolgd.

Wat betreft de oproeping van uw moeder is het overigens heel opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet bleek te weten of uw moeder effectief op deze oproeping was ingegaan. Nochtans had u enkele dagen later nog contact met uw oom in Kabardino-Balkarië, die u over deze oproepingen inlichtte (CGVS, p. 7). Indien u werkelijk zou worden vervolgd, dan mag verwacht worden dat u geïnformeerd zou hebben of uw moeder al dan niet naar de autoriteiten ging om verklaringen af te leggen. Tenslotte legde u enkele artikels voor in verband met de problemen van A. M.(...), Z. A.(...) en R. A.(...) Volgens uw verklaringen wordt u persoonlijk niet vermeld in deze artikels (CGVS, p. 12). Deze documenten kunnen uw asielrelaas dan ook niet ondersteunen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3.2.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatielichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Ten slotte roept hij de schending in van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en meent hij tenslotte dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregels en -beginselen. Hij blijft evenwel in gebreke *in concreto* uiteen te

zetten om welke reden de door hem geschonden geachte beginselen door de aangevochten akte met de voeten wordt getreden, zodat de grieven zoals uiteengezet in het eerste middel niet ontvankelijk werden aangebracht.

3.3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 6 van het EVRM in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat hij invult door te verwijzen naar de jurisprudentie inzake artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in *“art. 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*. In het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst in dit verband op de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon waardoor het Handvest nu wel bindende kracht heeft en meent dat dit belangrijke gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM in het asielrecht. Hij verwijst nog naar rechtspraak van het EHRM waaruit zou blijken dat de rechter een eigen oordeel over de feiten dient te geven, hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling ten volle moet kunnen toetsen. Verzoeker beperkt zich verder tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en benadrukt opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht. Hierbij verwijst hij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voert alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan en poneert dat het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip *“full jurisdiction”* zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM.

3.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel in de eerste plaats theoretisch verwijst naar hogergenoemd artikel van het EVRM en tevens onder toelichting verwijst naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij verzoeker faalt aan te geven op welke wijze deze arresten voor zijn concrete zaak dienend zouden zijn.

3.3.3. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd, om de volgende redenen :

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van

de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Uit het voorgaande volgt dat de Raad beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen ?”*, wordt verworpen.

3.3.4. In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat hij niet vermog schriftelijk te repliceren op de opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad in eerste instantie vast dat uit niets blijkt dat hij de intentie heeft een repliekmemorie neer te leggen. Voorts moet worden gewezen op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van verwerende partij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, zodat niet kan worden ingezien – en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). Het Grondwettelijk Hof heeft tevens geoordeeld dat de ontstentenis van de mogelijkheid om een repliekmemorie in te dienen, voor de vreemdeling geen onevenredige gevolgen heeft, gelet op de waarborgen waarin de vreemdelingenwet voorziet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, B.6.-B.9.).

Waar verzoeker vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat ?”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn daar, zoals reeds gesteld, hij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.3.5. Het tweede middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuwsartikel van 10 mei 2011 met *“vertaling in het Nederlands”*. Daargelaten de vaststelling dat hieromtrent in zijn verzoekschrift geen enkele concrete toelichting is terug te vinden omtrent de impact van dit stuk op de motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het gaat om een loutere faxcopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke documenten. Aan dit stuk kan derhalve geen bewijswaarde worden ontleend. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing werd geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste asielrelaas en hij deze

motivering, die berust op de stukken van het dossier en de kern van het asielrelaas aanbelangt, op generlei wijze in een ander daglicht stelt.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat en in het bijzonder gelet op het uitblijven van concrete elementen die anders zouden kunnen doen besluiten, heeft verzoeker niet aangetoond dat, in weerwil van het in de bestreden beslissing gesteld, in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking zou kunnen worden genomen.

3.6. Waar verzoeker *in fine* in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Er bestaat dienvolgens geen grond om verzoekers zaak aan de commissaris-generaal over te maken om bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen, noch dient verzoeker opnieuw te worden gehoord.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS